ముగ్గురు సాధువులు

సుంకరి రాంప్రసాద్

"అదివో.... అల్లదివో
శ్రీహరి వాసమూ
పదివేల శేషుల
పడగల మయమూ
అదివో.... అల్లదివో
శ్రీహరి వాసమూ...."

స్టీరియో బాక్సులగుండా అన్నమాచార్యుల కీర్తన శ్రావ్యంగా వినిపిస్తూంది.

భక్తితో చేతులు జోడించి, ఆలయం చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేస్తున్నారు భక్తులు. ఆ ప్రశాంత వాతావరణంలో అన్నమాచార్యుని ఆ భక్తి గీతం వింటుంటే వారిలో ఏదో తెలియని తాదాత్మ్యత కల్గసాగింది.

ఆలయ ప్రాంగణంలో ఏపుగా పెరిగిన నందివర్ధనం, దేవ పారిజాతం, మందారం, సురపొన్నలు అదిగాగల పూల మొక్కలు, పచ్చగా కళకళలాడుతూ, అరవిరిసిన

పూలతో భక్తులకు కనువిందు చేస్తున్నాయి.

భీమునిపట్టణంలోని భ్రమరాంబికాదేవి ఆలయం అది.

ఆలయ గోపురంపై చెక్కబడ్డ చిత్ర, విచిత్రమైన శిల్పాలను చూస్తూ భక్తులు నెమ్మదిగా ప్రదక్షిణాలు చేస్తున్నారు.

అవి వాత్స్యాయనుని కామసూత్రాలను అనుసరించి యెంతో నేర్పుతో చెక్కబడ్డ శృంగార శిల్పాలు.

ప్రదక్షిణాలు చేస్తున్న భక్త బృందంలో ఒక స్వామీజీకూడా వున్నారు. ఆ శృంగార శిల్పాల వంక ఆబగా చూస్తూ నిలబడిపోయిన తన ఇద్దరు శిష్యుల వంక కోపంగా చూశాడు స్వామీజీ.

పాదాలపై జీరాడుతున్న పొడవైన కాషాయ రంగు అంగీ, మెడలో రుద్రాక్షమాలలూ, నుదుట విభూతి రేఖలూ, చేతులలో దండమూ, కమండలమూ, గుండెలపై జీరాడే నిడుపాటి గెడ్డమూ.... చూడగానే అతని రూపం ఒక విధమైన భక్తిభావం కల్గిస్తుంది యెవరిలోనైనా.

అతడి శిష్యులుకూడా సుమారుగా అతడిలాంటి వస్త్రధారణనే కలిగి వున్నారు.

స్వామీజీ దృష్టి ఆ శృంగార శిల్పాలమీద లేదు. అతని కళ్ళు చుట్టూ వున్న పొదలనూ. పూల మొక్కలనూ నిశితంగా గమనిస్తున్నాయి హఠాత్తుగా అతని దృష్టి ఒక ఆకు సంపెంగ పొదపైన నిలిచిపోయింది.

సన్నని చిరుదరహాసం అతడి పెదవులపై క్షణకాలం నర్తించింది. ఒక్క క్షణంపాటు తన శిష్యులవంక సాభిప్రాయంగా చూశాడతడు. వారు కళ్ళతోనే ఏదో మాట్లాడుకున్నారు.

స్వామీజీ కనుసన్న నందుకుని వారు పూవులను

ఏరడం ప్రారంభించారు.

సంధ్యా సమయం దాటి....కప్పెడు, కప్పెడు చీకటి మెల్లగా ముసురుకుంటున్న వేళ ....

దేవికి సంధ్యాని వేదన గావించి, హారతి యిస్తున్నాడు అర్చకుడు. ఎవరో భక్తులు మ్రోగిస్తున్న గంటల శబ్దంతో ఆలయ ప్రాంగణం అంతా మార్మోగుతుంది.

హారతిచ్చే సమయం కావడంచేత ప్రదక్షిణాలు ముగించి భక్తులంతా గుడిలోనికి ప్రవేశించారు. అంత వరకూ భక్తులతో కళకళలాడిన ఆలయప్రాంగణం ఒక్కసారిగా నిర్మానుష్యమయిపోయింది.

ఎవరూ తమను గమనించటంలేదని నిశ్చయించుకున్నాక, స్వామీజీ తన శిష్యులతోసహా ఆ సంపెంగ పొదలో ప్రవేశించారు. గుబురుగా వున్న ఆ సంపెంగ పొదల మాటున ఎవరో దాక్కున్నారన్న సందేహం కూడా ఎవరికీ కలుగదు.

అర్చన ముగించి, గర్భగుడికి తాళంవేశాడు పూజారి. అప్పటికే భక్తులంతా వెళ్ళిపోయారు. ఒక్కసారి ఆలయ మండపాన్ని పరికించి, ఎవరూ లేరని నిశ్చయించుకున్నాక ప్రాకార ద్వారానికి కూడా తాళం బిగించాడతడు.

గాలిగోపురం క్రింద నిలబడి, అమ్మవారికి మరోసారి అక్కడినుండే నమస్కరించి ఇంటిదారి పట్టాడతడు.

2

భ్రమరాంబికా దేవి ఆలయంలో దొంగలు పడ్డారన్న వార్తతో భీమునిపట్టణం అట్టుడికిపోయింది.

దేవీ విగ్రహం మెడలోని పగడాల హారం, ముప్పేట గొలుసూ, బంగారు గాజులూ, నవ్వాల ముక్కెరా, హేమ హస్తాలూ, వడ్డాణం....అన్నీ కలసి పోయిన నగల విలువ

సుమారు ఐదారు లక్షల పైనే వుంటుంది.

ఆలయ ధర్మకర్త రిపోర్టు అందుకున్న వెంటనే హుటాహుటిగా ఆలయానికి బయలుదేరి వచ్చాడు సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ శాంతిభూషణ్.

పూజారి చెప్పినదంతా వినేసరికి ఆశ్చర్యంతో అతడి కనుబొమ్మలు ముడిపడ్డాయి.

ఆ రోజు ఉదయం... ప్రాకార ద్వారం తాళం తెరచి లోపలికి ప్రవేశించాడు అర్చకుడు. ఆలయ ముఖ మండపం నుండే గర్భగుడి తాళాలు తెరచి వుండటం కనిపించిం దతడికి.

అంతే! భయంతో ముచ్చెమటలు పట్టాయి అతడికి. తడబడే అడుగులతో గర్భగుడిని సమీపించాడతడు. లోపల చూసేసరికి ఆభరణాలు లేని దేవీ విగ్రహం వెలవెలబోతూ కనిపించింది.

పరుగున ధర్మకర్త గారింటికి వెళ్ళి జరిగిన ఘోరం గురించి చెప్పాడు. ధర్మకర్త వచ్చి పోలీసులకు రిపోర్టు చేశాడు.

“రాత్రి గుడికి తాళాలు వేసింది మీరేనా?” అర్చకుని వంక సూటిగా చూస్తూ అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఔనన్నట్టు తలూపాడు అర్చకుడు.

“తాళాలు మీ దగ్గరే వున్నాయా?”

“చిత్తం! గర్భగుడి తాళం నా దగ్గరే వుందండి. ప్రాకార ద్వార తాళం మాత్రం మామూలుగా ధర్మకర్త గారికి అందజేసాను.”

“అంటే రెండు తాళాలూ చెరి ఒకరి దగ్గర వుంటుంటాయన్న మాట.”

“చిత్తం!”

సాలోచనగా తల పంకించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శాంతి భూషణ్. అతడి మెదడులో ఆలోచనలు సుళ్లు తిరుగుతున్నాయి.

'గర్భగుడి తాళం పగలగొట్టబడి వుంది. కాని బయట నున్న ప్రాకార ద్వార తాళం మాత్రం చెక్కు చెదర కుండా వుంది. ప్రాకార ద్వార తాళాన్ని తెరవకుండా దొంగలు లోపలకు ఎలా ప్రవేశించారు?'

ప్రాకారం వంక చూసాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

పది అడుగుల ఎత్తులో యెంతో దృఢంగా వుంది ప్రాకారపు గోడ. దానిమీద నాలుగడుగుల ఎత్తున ఐరన్ ఫెన్సింగ్ వుంది. రాత్రులందు ఆ ముళ్ళతీగలలో విద్యుత్ ప్రవహిస్తుంటుందని చెప్పాడు ధర్మకర్త.

'అంటే ప్రాకారంపైనుండి ఆలయంలోనికి ప్రవేశించడం యెవరికైనా అసాధ్యమేనని చెప్పాలి.'

ప్రాకారం క్రిందుగా నేలలో సొరంగంలాంటిదేమైనా త్రవ్వబడిందేమోనని ప్రాకారం చుట్టూ .... లోపలా, బయటా సునిశితంగా పరీక్షించాడతడు.

అనుమానించదగ్గ ఆధారాలేమీ లభించలేదు. ప్రాకారం లోపల గోడ ప్రక్కన ఎక్కడా మనుష్యుల అడుగుజాడలుకూడా లేవు.

'అంటే దొంగలు గోడదూకిగానీ, గోడకు కన్నం చేసిగాని లోపలకు రాలేదు. ముఖద్వారం గుండానే వచ్చి వుండాలి. వేసిన తాళం వేసినట్లు వుండగానే దొంగలు లోపలకు ఎలా ప్రవేశించగల్గారు?'

దొంగతనం చేయడానికి ఎవరెవరికి, ఎన్ని రకాలుగా అవకాశం వుందో ఆలోచించసాగాడు అతడు.

ఈ కేసులో అతడికి లభిస్తున్న 'క్లూ' ఒక్కటే.

అది: ప్రాకార ద్వార తాళం.

నగల చోరీ జరిగాకకూడా తాళం వేసి వుందంటే.... దాని తాళంచెవి దొంగల అధీనంలో ఉండివుండాలి.

ఏదో ఒక ప్రక్రియతో తాళాన్ని తెరవచ్చుగాని, తాళంచెవి లేకుండా మళ్లా తాళం వేయడం యెలా సాధ్యపడుతుంది?

గుడి తాళంచెవులను హాండిల్ చేస్తున్నవారు ఇద్దరే... ఒకరు ధర్మకర్త. రెండవవారు పూజారి.

వారిద్దరూ చోరీ జరిగిన రాత్రంతా ఒక పెళ్ళిలో వున్నారు. అంటే వారికి పటిష్టమైన ఎలిబీ వున్నట్టే.

ఒకవేళ ఈ చోరీకోసం వారు ఎవరినైనా నియమించారనుకుంటే.... వారి సహచరులు యే అర్ధరాత్రో ఆ ప్రాకార ద్వారంగుండా గుడిలోనికి ప్రవేశించి వుండాలి.

అలాంటి సమయంలో వారిని ఎవరైనా గమనించే అవకాశం వుందా?

అతడు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

హఠాత్తుగా అతడికి గుడిముందు అడుక్కునే భిక్షగాళ్ళు గుర్తుకువచ్చారు.

కొందరు భిక్షగాళ్లు రాత్రులందు గాలిగోపురం మెట్ల మీద పడుకుంటూ వుంటారని అతడికి తెలుసు.

అతడు వెంటనే ఆ భిక్షగాళ్ళను రప్పించి ఎంక్వయిరీ ప్రారంభించాడు.

"రాత్రి పూజారి గుడి తలుపులు మూసేసి వెళ్ళిపోయాక. మళ్ళీ ఉదయం అతడు వచ్చి తాళాలు తెరిచినంతవరకూ ఆ ప్రాకార ద్వారం తెరుచుకొని లోపలినుండి బయటకుగాని, బయటనుండి లోపలికిగాని ఎవరూ

రాలే...." దని వారు చాలా నమ్మకంగా చెప్పారు.

'అసలు.... ఎవరైనా ఆ ప్రాకార ద్వారాన్ని సమీపించాలంటే అడ్డంగా పడుకుని వున్న శిమను దాటుకుని వెళ్ళాలి. కాబట్టి శిమకు తెలియకుండా ఒక్క పురుగైనా లోపలకు వెళ్ళే అవకాశంలే'దని అన్నారు వారు.

ఆ బిక్షగాళ్ళలో రాత్రంతా దగ్గుతూ, మూల్గుతూ నిద్రపట్టక అటూ, ఇటూ దొర్లే వృద్ధులూ, రోగిష్టులుకూడా వున్నారు. వారికి చిమ చిటుక్కుమంటే తెలివి వస్తుంది.

వారి మాటలు వింటుంటే పిచ్చెక్కినట్లనిపించింది ఇన్ స్పెక్టర్ కు.

దొంగలు గోడ గెంతి రాలేదు. ద్వారంగుండా రాలేదు. కాని.... గుడిలోని నగలు మాత్రం రాత్రికి రాత్రి మాయమైపోయాయి. ఎలా?

"ఆ దొంగల మాట దేవుడెరుగు. అసలు దొంగతనం ఎలా జరిగిందో కూడా అంతు చిక్కడంలేదే!"

అసహనంగా తల గోక్కున్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

ఇంతలో గుడిలోనికి వెళ్ళిన వ్రేలిముద్రల నిపుణుడు విజయకుమార్ పైకి వచ్చాడు.

"ఏం కుమార్! ఏదైనా క్లూ దొరికిందా!" ఉత్సాహంగా అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"విగ్రహంమీద యేవో వ్రేలిముద్రలు ట్రేస్ అయ్యాయి సర్. గర్భగుడిలో ఏవో పాదాల గుర్తులు అస్పష్టంగా వున్నాయి. రాతిపలకల నేల గరుకుగా వుండటంచేత పాదాల గుర్తులు కరెక్టుగా రాకపోవచ్చు. ఫోటోలను డెవలప్ చేసి మధ్యాహ్నానికి పూర్తి రిపోర్టు నిస్తాను" వినయంగా అన్నాడు కుమార్.

పూజారి, ధర్మకర్తల వ్రేలిముద్రలూ, పాదాల గుర్తులనుకూడా తీసుకొమ్మని కుమార్‌కు చెప్పాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

తరువాత గుడికి సీల్ వేయించి, ఒక కాన్‌స్టేబిల్‌ను అక్కడ కాపలా వుంచి ...జీపును ఎక్కి స్టేషన్‌కు వెళ్ళిపోయాడతడు.

3

సాయంత్రం నాలుగు గంటలు.

పోలీస్ స్టేషన్‌లోని తన గదిలో కూర్చుని వున్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్. అతడి కెదురుగానున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు కుమార్. అతడిచ్చిన ఫింగర్ ప్రింట్స్ రిపోర్ట్ ఇన్‌స్పెక్టర్ చేతిలో వుంది.

రిపోర్టును చదవడం పూర్తి చేసి, కుమార్ వంక చూశాడతడు.

"విగ్రహంమీద లభించిన వ్రేలిముద్రలు పూజారివని కదూ వ్రాసారు.... మీ రిపోర్టులో ...."

ఔనన్నట్లు తలాడించాడు కుమార్.

"ఆ వ్రేలిముద్రలు....నగలను అమ్మవారి విగ్రహం నుండి వలచినప్పుడు ఏర్పడినవేనని మీరు చెప్పగలరా?"

"నో....సర్! చెప్పలేము. పూజారి వ్రేలిముద్రలు అమ్మవారి విగ్రహం మీద అనేకచోట్ల లభించాయి. అవి ఎందువలన ఏర్పడ్డాయన్నది చెప్పడం కష్టం."

"పోనీ....పూజారి....అమ్మవారి విగ్రహానికి అలంకరణ చేసినప్పుడూ, అర్చన చేసినప్పుడూ అమ్మవారి విగ్రహాన్ని తాకే అవకాశం వుంది కదా. అలా అతడి వ్రేలిముద్రలు ఆ విగ్రహంపై ఏర్పడే అవకాశం వుందా?"

"అవకాశం వుంది సర్."

"అంటే, వ్రేలిముద్రల ఆధారంతో పూజారిని అనుమానించలేం!"

"అఫ్‌కోర్స్ సర్."

"గర్భగుడిలో పూజారివి కాక మరో ముగ్గురి పాదాల గుర్తులు లభించాయని వ్రాసారు. వాటిలో ధర్మకర్త పాదాల గుర్తులు లేవా?"

"లేవు సర్."

"పాదాల గుర్తులు అస్పష్టంగా వున్నాయని, రాతినేల గరుకుగా వుండటంచేత ముద్రలు కరెక్టుగా రాక పోవచ్చునని చెప్పారు కదా. మరి ఇంత ఖచ్చితంగా ధర్మకర్త పాదాల గుర్తులు లేవని ఎలా చెప్పగల్గుతున్నారు?"

"నిజమే సర్. పాదాల పూర్తి ముద్రలు కరక్టుగా లేవు. కాని కాలి మడమల గుర్తులూ, కాలివ్రేళ్ళ గుర్తులూ కొంతవరకూ ట్రేస్ అయ్యాయి.

"వ్రేళ్ళ గుర్తులలో ఒక ప్రత్యేక లక్షణం వుంది. సామాన్యుల భాషలో చెప్పాలంటే కొన్ని వ్రేళ్ళకు చక్రాలూ, కొన్ని వ్రేళ్ళకు శంఖాలూ వుంటాయి.

"వాటి సంఖ్యా, ఆకారాలూ, స్థితులూ అన్నీ ఒక్కొక్క మనిషికీ ఒక్కొక్క విధంగా వుంటాయి. ప్రపంచంలోని ఇన్ని కోట్లమంది మనుష్యులలో ఏ ఇద్దరి వ్రేలిముద్రలూ ఒకలా వుండవు."

కుమార్ వంక ప్రశంసాపూర్వకంగా చూసాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అచ్ఛా! ప్రతిరోజూ అర్చనచేసే పూజారి అడుగుజాడలు గర్భగుడిలో లభించాయంటే ఆశ్చర్యంలేదు. కాని మరో ముగ్గురి పాదాల గుర్తులు కనిపించాయంటున్నారు

మీరు. అంటే.... ఎవరో ముగ్గురు ఆగంతకులు గర్భగుడిలో ప్రవేశించి వుండాలి. పూజారికి కాక ఇతరులకు ప్రవేశార్హత లేని పవిత్రమైన గర్భగుడిలోనికి ఎవరైనా ఎందుకు ప్రవేశిస్తారు? అమ్మవారి నగలను అపహరించడానికి అయి వుండాలి. అదే నిజమయితే వారి వ్రేలిముద్రలు విగ్రహం మీద లభించాలి కదా!"

"బహుశా వారు చేతులకు గ్లవ్స్ ధరించి వుంటారు సర్" కూల్ గా అన్నాడు కుమార్.

"కరెక్టు మై బాయ్" అన్నాడతడు మెచ్చుకోలుగా.

ఎవరో ముగ్గురు ఆగంతకులు హాండ్ గ్లవ్స్ ధరించి, గర్భగుడిలోనికి ప్రవేశించి నగలను కాజేసి వుంటారని తేలిపోయింది.

కాని.... వారు గుడిలోనికి ఎలా వచ్చినట్లు? కొండను త్రవ్వి ఎలుకను పట్టటం అంటే—ఇదేననుకున్నాడతడు.

ఇంతలో కానిస్టేబిల్ వచ్చి "ఎవరో కుర్రాడు మీకేదో చెప్పాలంటున్నాడు సర్" అన్నాడు.

"రమ్మను" అన్నా డతడు విసుగ్గా.

ఓ పదహారేళ్ళ కుర్రాడు బెరుకు చూపులతో ఆ గది లోనికి ప్రవేశించాడు. చూడటానికి బొద్దుగా, ముద్దుగా వున్నాడు.

"ఎవరు నీవు?"

"నా పేరు గున్నబాబండి. టెన్త్ చదువుతున్నానండి. మరేనండి.... అమ్మవారి గుడి దగ్గర కొబ్బరికాయల కొట్టు లేదండి ...అది మాదేనండి."

రెండు చేతులనూ కట్టుకుని పాఠం అప్పజెప్పినట్లు గడగడా చెప్పాడు ఆ అబ్బాయి. ఆతడి వంక అసహనంగా చూసాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"అయితే.... ఏమంటావ్?"

"మరి అమ్మవారి గుళ్లో నగలు పోయాయికదండి. మీరు ఉదయం గుడి దగ్గరికి వచ్చారు కదండి. నేనప్పుడే మీకు చెబుదామనుకున్నానండి. కాని అప్పుడు మా నాన్న వున్నాడండి. ఇట్లాంటివన్నీ నీకెందుకురా అని అంటాడండి. ఇప్పుడు మీకు చెబుదామని స్కూలునుండి వచ్చానండి."

"ఏమిటో చెప్పు!"

"నిన్న సాయంత్రం ముగ్గురు సాధూలు గుడిలోకి వెళ్ళారండి. నాకు గుడిలోకి వచ్చే, పోయే జనాలను చూడ్డం అలవాటండి. నేను చూస్తూనే వున్నానండి. గుడిలోనికి ఎళ్ళిన సాధూలు ముగ్గురూ తిరిగి బయటకు రాలేదండి.

"పూజారి తాళం వేసుకొని వెళ్ళిపోయారండి. నేనూ కొట్టు కట్టేసి ఇంటికెళ్ళిపోయానండి. గుడిలో కెళ్ళిన సాధూలు యేమయినట్లా అని రాత్రంతా ఆలోచిస్తూ పడుకున్నానండి.

"ఈ రోజు ఉదయాన్నే కొట్టు తెరిచానండి. అప్పుడే పూజారీ గుడితాళం తీసారండి. ఏం జరిగిందో యేమిటో గుడిలోనికి వెళ్ళిన పదినిమిషాలలోపలే సర్రున పైకి వచ్చేసారండి.

"పూజారి బయటకు వెళ్ళిన ఐదునిమిషాల్లో నిన్న నేను చూసిన ముగ్గురు సాధూలూ గబ, గబా నడుచుకుంటూ గుడిలోనుండి బయటకు వచ్చారండి.

"ఆ సాధూలు నిన్న రాత్రి గుడి మూయకముందు బయటకు రాలేదండి. ఈ రోజు ఉదయం గుడి తెరిచాక లోపలకు వెళ్ళలేదండి. కాని వాళ్ళు గుడిలోనుండి పైకి

వచ్చారండి. అంటే నిన్న రాత్రంతా వాళ్ళు గుడిలోనే వున్నట్లు కదండి."

"శ్రీరి నీ అసాధ్యం కూలా. చిన్నవాడివైనా గడుసు పిండానివే."

ఆ కుర్రాడివంక చూస్తూ అనుకున్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్. ఆ కుర్రాడి లాజిక్ ను వింటుంటే ముచ్చటవేసింది అతడికి.

'గర్భగుడిలో దొరికిన ముగ్గురి పాదాల గుర్తులు, ఆ కుర్రవాడు చెబుతున్న ముగ్గురు సాధువులవే అయివుండాలి. అంటే దొంగలు చాలా తెలివిగలవారన్నమాట.

ఎవరికీ అనుమానం కలుగని రీతిలో ఆలయంలోనికి ప్రవేశించి, తీరిగ్గా తమ పని ముగించుకొని, ఆ రాత్రి అక్కడే హాయిగా నిద్రపోయి మరీ చక్కా పోయారు ఆ దొంగలు.

దాచుకొండిరా బాబూ అని దొంగలను ఇంట్లో పెట్టి, ఎవరూ చూడకుండా, వారి పనికి అడ్డంకాకుండా బయట గొళ్ళెం పెట్టినట్లుంది—ఈ కేసును చూస్తుంటే' అనుకున్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఆ సాధువుల చేతుల్లో ఏవైనా మూటలలాంటివి చూసావా బాబూ!" ఆ కుర్రాడి వంక సాదరంగా చూస్తూ అడిగాడు అతడు.

"వారి భుజాలకు పెద్ద కాషాయరంగు జోలెల్లాంటివి వున్నాయి కదండి" అన్నాడు కుర్రాడు.

"అచ్ఛా" అంటూ తలపంకించాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"మరోసారి గుడిలోనికి వెళ్ళివద్దాం రండి కుమార్" కుర్చీలోనుండి లేస్తూ అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

ఇన్ స్పెక్టర్ మాటలను విన్న కానిస్టేబిల్ జీపును సిద్ధం చేయించడానికి బయటకు పరుగెత్తాడు.

4

ఆలయ ప్రాంగణంలో నలుమూలలా పరీక్షగా చూస్తున్నాడు ఇన్స్పెక్టర్. అతడిని వెన్నంటి వున్నాడు కుమార్.

'పూజారి గుడికి తాళం వేసేముందు, ఆ ముగ్గురు సాధువులు యెక్కడో దాక్కొని వుండి వుండాలి. ఎక్కడ....?'

ఎంత తెలివైన నేరస్తుడైనా యెక్కడో చిన్న ఆధారాన్ని వదలిపెట్టకుండా పోడు. ఆ ఆధారంకోసం నేరస్తుడు సంచరించిన స్థలాలను కనిపెట్టాల్సి వుంటుంది.

ప్రాంగణంలోని పూలమొక్కల వంక నిశితంగా చూశాడతడు. 'ఒక్క క్షణం తనే ఆ దొంగల స్థానంలో వుంటే యెక్కడ దాక్కోడానికి ప్రయత్నిస్తాడో'నని ఊహించాడు.

అతడి కళ్ళకు ఏపుగా, గుబురుగా పెరిగిన ఆకు సంపెంగ చెట్టు కనిపించింది. జీబురుగా నేలకు జీరాడుతున్న కొమ్మలతో, రెమ్మలతో దట్టమైన పొదలా వుంది అది.

కొమ్మలను తొలగించుకొని ఆ పొదలో ప్రవేశించాడు అతడు. లోపల నేలమీదకు చూసిన అతడి కళ్ళు ఆనందంతో మిలమిలలాడాయి.

అక్కడ మట్టిమీద ఎవరివో పాదాల గుర్తులూ, ఎవరో మనుష్యులు కూర్చున్నట్లు చెదిరిన మట్టి కనిపించాయి. ఒకప్రక్క ఆరిపోయిన అగ్గిపుల్లలు చెల్లా చెదరుగా పడి వున్నాయి.

"కుమార్!" అంటూ ఉత్సాహంగా పిలిచాడు.

కొమ్మలను తొలగించుకొని వచ్చిన కుమార్ వంక

ఉద్వేగంతో చూసాడతడు.

"కుమార్! ఈ ఆరిపోయిన అగ్గిపుల్లలను చూసావా! ఇన్ని అగ్గిపుల్లలు వున్నా, ఒక సిగరెట్ పీకగానీ, బీడీ ముక్కగాని లేవు. అంటే.... ఇతడికి ఒక చిత్రమైన అలవాటుందన్న మాట. నా ఊహ తప్పు కాకుంటే.... చిన్న పిల్లలు మతాబులు కాల్చినట్లు, ఒక్కొక్క అగ్గిపుల్లనూ వెలిగించి, అది ఆరిపోయేంత వరకూ చూస్తూ వుండటం ఇతడికి సరదా అయివుండాలి."

ఒక వంక ఇన్‌స్పెక్టర్ మాటలను వింటువున్నా కుమార్ కళ్ళు మాత్రం నేలను పరీక్షగా చూస్తున్నాయి.

'అగ్గిపుల్లలు అన్ని వెలిగించి పారేసారంటే.... అక్కడెక్కడో ఖాళీ అగ్గిపెట్టె కూడా ఉండితీరాలి. అగ్గిపెట్టె దొరికితే దానిమీద అతడి వ్రేలిముద్రలు లభించవచ్చు.'

అదీ—కుమార్ ఆలోచన.

రాలిన ఎండుటాకుల మధ్య పడి వున్న అగ్గిపెట్టె కనిపించింది అతడికి. చేతి రుమాలును ఆ పెట్టెమీద వేసి జాగ్రత్తగా పైకి తీసాడతడు.

మట్టిలోని పాదాల గుర్తులనూ, అగ్గిపెట్టమీద లభించిన వ్రేలిముద్రలనూ ఫోటోలుతీసి తన రిపోర్టును దానితో జతపరచి.... ఆ రోజు రాత్రి ఏడుగంటల లోపుగానే ఇన్‌స్పెక్టర్‌కు అందజేసాడు కుమార్.

అంతవరకూ సేకరించిన వివరాలతో ఒక ఫైలును తయారుచేసి, ఒకసారి సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్‌కు కూడా చూపించి ఆ ఫైలును డిస్ట్రిక్ట్ హెడ్‌క్వార్టర్స్‌కు పంపించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఆ రోజు ఉదయమే ఆ నగల చోరీ గురించి ... హెడ్ క్వార్టర్స్‌కు ఫోను మెసేజ్ పంపబడింది.

5

విశాఖపట్టణం, విజయనగరం, శ్రీకాకుళం జిల్లాల నుండి మూడు ప్రత్యేక నేరపరిశోధక బృందాలు రంగం లోనికి దింపబడ్డాయి.

మొదటగా: దేవాలయాల దోపిడీలతోనూ, బంగారు నగల దొంగతనాలతోనూ సంబంధం వున్న పాత నేరస్థుల లిస్టు ఒకటి తయారుచేయబడింది.

ఆ లిస్టు ప్రకారం ఒక్కొక్క నేరస్థుడూ బంధించబడ్డారు. వారి ఇళ్ళూ, వారి బంధువుల ఇళ్లూ పూర్తిగా సోదా చేయబడ్డాయి.

ఆలయ దోపిడీ జరిగిన రాత్రి ఆ నేరస్థులు ఎక్కడెక్కడ వున్నదీ ఆరాలు తీయబడ్డాయి.

శాంతిభూషణ్ పంపిన ఫోటోలలోని వ్రేలిముద్రలూ పాదాల గుర్తులూ పోల్చబడ్డాయి.

కాని ఏ నేరస్థుడి వ్రేలిముద్రలూ ఆ ఫోటోలతో సరిపోలేదు. ఇంత జల్లెడ వేసి గాలించినా ఆ నేరస్థుల నుంచి పనికివచ్చే సమాచారం ఏమీ లభించలేదు.

పోలీసు వర్గాల్లో మెల్లగా నిస్పృహ చోటు చేసుకో సాగింది.

ఓ ప్రక్క ప్రత్యేక నేరపరిశోధక బృందాలు పెద్ద పెద్ద నేరస్థులను ఉచ్చులు వేసి బంధిస్తుంటే, శాంతి భూషణ్ భీమునిపట్నంలోని చిల్లర నేరస్థులందరినీ కస్టడీలోకి తీసుకొని ఎంక్వయిరీ ప్రారంభించాడు.

అతడికెందుకో దొంగలు లోకల్ క్రిమినల్సని అని

పించింది.

ఆ రోజు ఉదయం...

నగల చోరీ జరిగిందని రిపోర్టు వచ్చిన వెంటనే.... కాన్‌స్టేబిల్స్‌ను పంపి అన్ని రోడ్లనూ బ్లాక్ చేయించాడు. అనుమానాస్పదంగా కనిపించిన క్రొత్త వ్యక్తులను సోదా చేయకుండా వదలిపెట్టవద్దని ఆర్డర్స్ జారీ చేసాడు.

ఆ రోజు సాయంత్రం కొబ్బరికాయల కొట్టు వర్రవాడు ఆ ముగ్గురు సాధువుల గురించి చెప్పాక వెంటనే ఒక కాన్‌స్టేబిల్‌ను బస్టాండ్‌కు పంపించి ఎంక్వయిరీ చేయించాడు.

సాధువులు, సన్యాసులలాంటి వారెవరూ ఆ రోజు బస్టాండ్ సమీపానికి కూడా రాలేదని తెలిసింది.

వెంటనే పట్టణంలోని సాధువులనందరినీ స్టేషన్‌కు రప్పించాడు కావి గుడ్డలూ, మాసిన గడ్డాలతో వరుసగా నిలబడ్డారు ఆ సాధువులు.

కొబ్బరికాయల కొట్టు వర్రవాడు వారినందరినీ నిశితంగా పరిశీలించి ... పెదవి విరిచాడు.

తాను చూసిన ముగ్గురు సాధూలు వీరిలో లేరని చెప్పాడతడు. కాలిముద్రలు కూడా చెక్ చేశారు.

'అంటే... దొంగలు .... గుడిలోనుండి బయటపడిన వెంటనే తమ వేషాలు మార్చుకుని వుండాలి.'

"గుడి గురించీ, గుడిలోని నగల గురించీ, గుడి ప్రాకారానికున్న ఎలక్ట్రిక్ ఫెన్సింగ్ గురించి అన్ని వివరాలు వారు తెలుసుకోగల్గారంటే .... ఖచ్చితంగా ఇందులో ఎవరిదో ఒక లోకల్ వ్యక్తి పాత్ర వుండాలి.

'ఎవరు? ఎవరా కల్ప్రిట్?'

అతడు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు.

6

గదిలో అసహనంగా అటూ, ఇటూ పచార్లు చేస్తున్నాడతడు. అతడి చూపులు మాటి, మాటికీ వీధి గుమ్మం వైపు ప్రసరిస్తున్నాయి.

కొద్దినిమిషాల తరువాత తలుపులను ఎవరో తట్టిన శబ్దం వినిపించింది. ఒక్క ఉదుటున వెళ్ళి తలుపులు తెరిచాడతడు.

బయట నిలబడ్డ వ్యక్తిని చూసిన వెంటనే అతడి కళ్ళు మిలమిలా మెరిసాయి.

రెండవ వ్యక్తి లోపలకు రాగానే తలుపులు గడియ వేసాడు.

"ఏం శంకర్! కాయా....? పండా....?" ఆత్రంగా అడిగాడతడు.

"లాభంలేదు నాగేంద్రా! పోలీసులు పిచ్చికుక్కల్లా తిరుగుతున్నారు."

అసహనంతో నాగేంద్ర భృకుటి ముడిపడింది.

"అన్ని జ్యూయలరీ షాపులకూ ఈ నగల చోరీ గురించి ఇన్ఫర్మేషన్ అందించబడింది. పోలీసులకు చెప్పకుండా ఒక్క పాత నగను కూడా వారు కొనడానికి వీల్లేదని డి.ఎస్.పి. ఆర్డర్స్."

"పాత నగలను కొనరా! అయితే బంగారాన్ని ముద్ద చేసి అమ్మేద్దాం శంకర్." నాగేంద్ర పెదవులపై సన్నని వక్రహాసం.

"అదీ ప్రయత్నించాను నాగేంద్రా! మొత్తం జిల్లాలోని బంగారు పనివారందరినీ కవర్ చేసేసారు ఆ స్పెషల్ స్క్వాడ్స్. చిన్న, చిన్న నగలను సైతం కరిగించడానికి భయపడిపోతున్నారు వారు."

"మన బంగారాన్ని కరిగించుకోవడానికి యెవరో ఎందుకు శంకర్?"

నాగేంద్ర వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు శంకర్.

"నా పూర్తి పేరేమిటో తెలుసా శంకర్?"

తెలియదన్నట్లు తల అడ్డంగా ఆడించాడు శంకర్.

"నాగేంద్రాచారి. అచ్చమైన విశ్వబ్రాహ్మణ్ని నేను. బంగారాన్ని కరిగించడమనేది మాకు వెన్నతో పెట్టిన విద్య."

నమ్మలేనట్లు చూస్తున్నాడు శంకర్. గబ గబా చిన్న కాగితంమీద యేవో పేర్లను వ్రాసాడు నాగేంద్ర. ఆ చీటీని శంకర్ చేతికిచ్చాడు.

"బజారుకు వెళ్ళి ఈ మెటల్ మెల్టింగ్ పరికరాలను కొని తే శంకర్ ... క్విక్."

శంకర్ ఆ చీటీ పట్టుకుని బజారుకు బయలుదేరాడు. నాగేంద్ర రెండు నిమిషాలసేపు ఏదో ఆలోచిస్తూ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

తరువాత రూమ్కు తాళంవేసి కాస్త దూరంలో వున్న పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళాడు.

పోస్టాఫీసు కాంపౌండ్లో వున్న ఎర్రని వుడెన్ షెడ్ దగ్గరకు నడిచాడు. అది టెలిఫోన్ బూత్. ఆ బూత్లో ఒక వ్యక్తి కూర్చుని వుంటాడు. అతనికి మనకు కావాల్సిన నంబర్ చెబితే డయల్ చేసి కాల్ మెచ్యూర్ అయిన వెంటనే మనకు రిసీవర్ యిస్తాడు.

పెద్ద పెద్ద పట్టణాలలో మాత్రమే వుండే అలాంటి ఫోన్ల సౌకర్యం ఈ మధ్యనే విశాఖపట్టణంలో కూడా ప్రవేశ పెట్టబడింది.

నాగేంద్ర చెప్పిన నెంబరుకు డయల్ చేసి, కాల్

మెమ్మార్ అయిన వెంటనే అతడికి రిసీవర్ నిచ్చాడు బూత్ లోని క్లర్కు.

"హలో సర్! నేను నాగేంద్రని మాట్లాడుతున్నాను."

"..............."

"శంకర్, నేనూ ఆ ప్రయత్నంమీదే వున్నాం సర్. పసుపుకొమ్ములు ఎక్కడా అమ్ముడుపోవటంలేదు సర్. అందుకే పసుపును మద్ద చేసేద్దామనుకుంటున్నాం.

నూరడానికి పాత్రం తెమ్మని ఇప్పుడే శంకర్ ను బజారుకు పంపించాను. మీకీ విషయం చెబుదామని నేను పోస్టాఫీసుకు వచ్చి ఫోన్ చేస్తున్నాను."

"..............."

"అలాగే సర్! వుంటాను."

రిసీర్ నుక్రెడిల్ మీద వుంచేసి, కాల్ ఫీజు చెల్లించి వెళ్ళిపోతున్న నాగేంద్ర వంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు ఆ క్లర్క్ అతడి మాటలలోని మర్మం ఏమిటో అతడికి అర్థంకాలేదు.

అదే సమయానికి ...

షాపు కౌంటర్ ముందున్న స్టూలు స్టూలుపై కూర్చున్న శంకర్ అసహనంగా మాటి మాటికీ వాచీ వంక చూస్తున్నాడు.

"ఒక్క పది నిమిషాలు సర్. మీకు కావాల్సిన పరికరాలను తేవడానికే మా సేల్స్ బాయ్ మా గోడౌన్ కు వెళ్ళాడు. సారీ ఫర్ ది ఇన్ కన్వీనియన్స్" అన్నాడు కౌంటర్ లోని వ్యక్తి.

అయితే ఆ సేల్స్ బాయ్ వెళ్ళింది గోడౌన్ కు కాదని, ప్రక్క షాపునుండి పోలీసులకు ఫోన్ చేయ

డానికని శంకర్‌కు తెలియదు.

బంగారాన్ని అమ్మటానికిగాని, ఏ బంగారు పనివాడి దగ్గరయినా కరిగించడానికిగాని ఎప్పుడయితే నేరస్థులకు అవకాశం లేకుండా పోయిందో.... వారే బంగారాన్ని కరిగించడానికి ప్రయత్నిస్తారని పోలీసులకు తెలుసు.

అందుకే వారు ఆ దారిలో కూడా ఉచ్చును బిగించి వుంటారు. అది తెలియక శంకర మెల్టింగ్ మెషిన్ కొనడానికి వచ్చి వారి ఉచ్చులో చిక్కుకున్నాడు.

తనకు కావాల్సిన పరికరాలను కొనుక్కొని ఆటోలో తమ రూమ్‌కు బయిలుదేరాడతడు.

ఆ ఆటోను మరో టాక్సీ వెంబడిస్తున్న విషయం అతడికి తెలియదు. ఆ టాక్సీలో మఫ్టీలోనున్న నలుగురు పోలీస్ స్పెషల్ స్క్వాడ్ మనుషులు వున్నారు.

ఆటో ఆ ఇంటిముందు ఆగింది. దాని వెనుక పది గజాల దూరంలో టాక్సీకూడా ఆగింది.

"టక్ . టక్....టక్" మంటూ తలుపుల చప్పుడు కాగానే తలుపులు తెరిచాడు నాగేంద్ర.

చేతిలో పరికరాలతో నిలబడ్డ శంకర్‌ను చూడగానే సంతోషంతో అతడి ముఖం వెలిగిపోయింది.

"కమాన్ శంకర్" అన్నాడతడు ఆనందంగా.

శంకర్ గదిలోనికి వచ్చాక, తలుపులు వేయబోతుండగా విసురుగా తలుపులు త్రోసుకుంటూ లోపలకు ప్రవేశించారు ఆ పోలీస్ అధికారులు.

జరిగిందేమిటో అర్థమయ్యేలోపుగానే ఇద్దరు అధికారులు శంకర్, నాగేంద్రలను కదలకుండా బంధించారు. గదిని సెర్చ్ చేయడం ప్రారంభించారు మిగిలిన ఇద్దరు అధికారులు.

ఒక పాత గుడ్డసంచి అడుగున, చింకి గుడ్డల మధ్య లభించాయి వారికి కొన్ని బంగారు నగలు.

అవి .... భీమునిపట్టణం భ్రమరాంబికా దేవి ఆలయంలో దొంగలింపబడ్డ నగలలో కొన్ని.

7

'దేవాలయ నగల చోరీకి సంబంధించిన ఇద్దరు దొంగలు..పోయిన నగలలో కొన్నింటితో పట్టుబడ్డారని' మెసేజ్ వచ్చిన వెంటనే విశాఖపట్టణం బయలుదేరాడు శాంతిభూషణ్.

శంకర్, నాగేంద్ర అన్న పేర్లతో పిలవబడే వారిద్దరూ పోలీసుల రికార్డులలోనికి ఎక్కిన పాత నేర స్తులే. అయితే జేబు దొంగతనాలలాంటి చిల్లర నేరాలు చేస్తూ పొట్టపోసుకొనే ఆ ఇద్దరూ.... ఇంత తెలివిగా, ఇంత పకడ్బందీగా ఒక దేవాలయ దోపిడీ పథకాన్ని వేసారంటే .... పోలీసులకు నమ్మకం కాలేదు.

కేవలం వీరిద్దరూ తెరమీద ఆడే తోలుబొమ్మల లాంటి వారని, తెర వెనుక ఉండి వీరిని ఆడిస్తున్న అసలు దొంగ యెవరో వున్నారని పోలీసు అధికారులకు గట్టి అనుమానం.

కొట్టు వద్ద వాడు చెప్పిన ముగ్గురు సాధువులలో ఇద్దరు శంకర్, నాగేంద్రలయితే.... మూడవ వ్యక్తి యెవరో ఉండాలి కదా?

అయితే పోలీసులు ఎంత ప్రయత్నించినా, ఎన్ని చిత్రహింసలు పెట్టినా వారిద్దరూ పెదవి విప్పటంలేదు.

ఆ మూడవ వ్యక్తి పేరుగాని, మిగిలిన నగల ఆచూకీని గాని వారు చెప్పటంలేదు.

వారు చెబుతున్నది ఒక్కటే!

'ఎవరో అపరిచిత వ్యక్తి తమను కలుసుకొని ఈ పనికి నియమించాడు పని పూర్తయితే వచ్చిన సొమ్ములో సగం వాటా ఇస్తానని ఆశ పెట్టాడు.'

అంతకుమించి, ఆ వ్యక్తి ఎవరో, ఎక్కడ వుంటాడో ఏమీ వారికి తెలియదు.

మొదటిసారి వారిని కలసినప్పుడు, ఒక ముసలి బిచ్చగాని రూపంలో వున్నాడు రెండవసారి అంటే నగల చోరీ జరిగినవాడు సాధువు వేషంలో వున్నాడు. అతడి అసలు రూపంకూడా వారికి తెలియదు.'

వారు నిజం చెబుతున్నారో, అబద్ధం చెబుతున్నారో కూడా తేల్చుకోలేని సంకటంలో పడ్డారు పోలీసులు.

అయితే ...ఒక్క విషయం మాత్రం వారికి స్పష్టంగా తెలుస్తూంది.

పేరు పొందిన నేరస్థులయితే పోలీసులకు అనుమానం వస్తుందని, అనామకులైన ఈ చిల్లర దొంగలను ఎన్నుకున్నాడతడు. అంతకన్నా తెలివైన పనేమిటంటే.... తనెవరో వారికి తెలియకుండా జాగ్రత్తపడటం.

'ఎలా ఆ మూడవ వ్యక్తి ఆచూకీని తెలుసుకోవడం?' అని పోలీసు అధికారులు తీవ్రంగా ఆలోచించసాగారు.

ఆ రోజు సాయంత్రమే భీమునిపట్టణానికి తిరిగి వచ్చేశాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ శాంతిభూషణ్.

స్టేషన్లో ఒక గంటసేపు కూర్చుని, రైటర్ తెచ్చిన ఫైళ్ళను చూసిన తరువాత టెలిఫోన్ ఎక్స్చేంజ్‌కు బయలుదేరాడతడు.

అసలు నేరస్థుడు భీమునిపట్టణంలోనే వున్నాడని అతడికెందుకో గట్టి నమ్మకం.

తన అనుమానం నిజమయితే .... ఆ నేరస్థుడు ఆ

నగలను అమ్మటానికి తన అనుచరులను వైజాగ్ లాంటి పెద్ద పట్టణాలకు పంపించి వుంటాడు.

తమ ప్రయత్నం ఎంతవరకు సఫలీకృత మయ్యిందీ తమ బాస్‌కు తెలియచేయటానికి ప్రయత్నిస్తారు అతడి అనుచరులు.

ఎలా తెలియజేస్తారు?

పోలీసు నిఘా ఇలా వుంటుండగా, తన అనుచరులను ముఖాముఖీ కలుసుకోవడానికి బాస్ ఇష్టపడక పోవచ్చు.

మరి....తన అనుచరులు ఏం చేస్తున్నదీ అతడికి ఎలా తెలుస్తుంది?

బహుశా....ముఖ్యమైన సమాచారం వుంటే....తనకు ఫోన్ చేయమని చెప్పి వుంటాడు. కావలంటే యెవరైనా వారి సంభాషణను విన్నా....అర్థం కాకుండా యేదో కోడ్ భాషను వినియోగించుకోవచ్చు.

ఇదీ కాంతిభూషణ్ ఊహ.

అందుకే, ఎందుకయినా మంచిదని .... భీమునిపట్టణానికి వచ్చే ట్రంకాల్స్ నన్నింటిని రికార్డుచేసి వుంచమని, టెలిఫోన్ ఎక్స్చేంజ్‌కు ఆజ్ఞను జారీచేశాడు.

ఎక్స్చేంజ్‌లో కూర్చుని, ఆ రోజు రికార్డు చేయబడ్డ కాల్స్‌ను వినసాగాడతడు.

అన్నీ సాధారణమైన కాల్సే. కొన్ని బిజినెస్ కాల్స్ మరికొన్ని వ్యక్తిగత విషయాలకు సంబంధించినవి.

అయితే....వాటిలో ఒకే ఒక కాల్ అతడిని ఎందుకో ఆకర్షించింది.

దానికి కారణం! నగల చోరీలో విశాఖలో అరెస్టు కాబడ్డ ఇద్దరు దొంగలలో నాగేంద్ర, శంకర్ పేర్లు ఆ కాల్‌లో ప్రస్తావించబడటం.

అతడు టేప్‌ను రివైండ్ చేసి మళ్ళీ ఆ కాల్‌ను శ్రద్ధగా ఆలకించాడు

"పసుపుకొమ్ములు ఎక్కడా అమ్ముడు పోవటంలేదు సర్. అందుకే పసుపును ముద్ద చేద్దామనుకుంటున్నాం. మాగడానికి పాత్రం తెమ్మని ఇప్పుడే శంకర్‌ను బజారుకు పంపించాను...."

అంతే! మంచు తెరలు విడినట్లు అనిపించసాగింది అతడికి.

'పసుపుకొమ్ములంటే నగలు అయివుంటాయి. నగలను అమ్మటానికి అవకాశం చిక్కలేదు గాబట్టి, వాటిని కరిగించి ముద్ద చేద్దామనుకున్నారు.

పాత్రం అంటే మెల్టింగ్ మెషీన్ అయివుంటుంది.

బహుశా....అది కొనడానికి బజారుకు వెళ్ళిన శంకర్ పోలీసుల వలలో చిక్కాడు.'

తన ఆలోచనలో ఎక్కడా లోపం లేనట్లు అనిపించింది అతడికి.

ఆ కాల్ ఎక్కడకు చేయబడిందో కనుక్కున్నాడతడు. రికార్డుతీసి చెప్పాడు ఎక్స్ఛేంజ్ క్లర్క్.

ఆ కాల్ హోటల్ శాంతి భవన్‌కు చేయబడింది.

అయితే... ఆ కాల్ బుక్ చేయబడ్డది ఆ హోటల్ ప్రొప్రయిటర్ షణ్ముగం పేరకాదు. ఎవరో అప్పలస్వామి పేర.

"ఎవరీ అప్పలస్వామి?" అనుకున్నాడతడు.

"ఎనీ హౌ తీగ దొరికింది. ఇక దొంగను లాగొచ్చు" అనుకుంటూ ఉత్సాహంగా శాంతి భవన్‌కు బయలుదేరాడు.

భీమునిపట్టణంలో మంచి పేరుపొందిన శాఖాహార

బ్రాహ్మణ భోజనహోటల్ శాంతి భవన్. వచ్చే, పోయే కస్టమర్లతో ఎప్పుడూ కిక్కిరిసి వుంటుంది.

కౌంటర్ లో కూర్చున్న హోటల్ యజమాని షణ్ముగం, ఇన్ స్పెక్టర్‌ను చూడగానే కంగారుగా లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏమి కావాలి సర్" అన్నాడు వినయంగా.

తను వచ్చిన పని టూకీగా చెప్పి, 'ఆ కాల్‌ను రిసీవ్ చేసుకున్న అప్పలస్వామి ఎవరని' అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

తనకు తెలియదన్నాడు షణ్ముగం.

"మీరు అతడిని చూడలేదా?"

"చూ స్తిని సర్."

"ఎలా వున్నాడు?"

"ఒట్టి పల్లెటూరి రైతు తీరున వుండె సర్. ముఖం నిండా గడ్డం, మీసం వుంది. మా తిరుమాళ్ మాదిరి నిండా నామం వుంది. తలమీద కొప్పు వుంది. ఆఁ.... కళ్ళజోడు కూడా వుంది"

గుర్తు చేసుకుంటూ చెప్పాడు షణ్ముగం.

"అంతకు క్రితం మీ రెప్పుడైనా అతడిని చూసారా?"

"అల్లె.... ఇల్లెసామీ.... (లేదు)"

"అంటే.... అతడిని చూడటం ఇదే మొదటిసారా?"

"అవును!"

"మరి.... అతడి రూపం.... ఆకారం అంత స్పష్టంగా ఎలా చెప్పగలుగుతున్నారు మీరు?"

"ముందు హోటల్‌కు రాగానే నేరుగా ఈ కౌంటర్ దగ్గరకే వచ్చాడు. 'నా పేరు అప్పలస్వామి.... వైజాగ్ నుండి ఒక ఫోన్ కాల్ వస్తదని' చెప్పి ఆ

టేబిల్ దగ్గరే కూసున్నాడు. నిండా సాపాటు సేసిండు. దానికి అపరం....జేబునుండి నిప్పుపెట్టె పైకి తీసుడు. నే జూస్తుకు కదా. ఒక నిప్పుపుల్ల ఎలిగించి, దానినే అట్టా సూస్తుడు. మళ్ళీ ఇంకోటి ఎలిగిస్త....సూస్త. అంద మాదిరి ఊరికినే నిప్పుపుల్లలన్నీ ఎలిగిస్తుకు. ఏందప్పా! అదొకమాదిరిగున్నాడని... ఆ మనిషిని తేరి సూస్తును."

షణ్ముగం మాటలువింటుంటే గుడిలో, ఆవు సంపెంగ పొద క్రింద దొరికిన అగ్గిపుల్లలు గుర్తుకు వచ్చాయి ఇన్స్పెక్టర్ కు.

"సందేహంలేదు. వాడే వీడు" అనుకున్నాడతడు.

బహుశా ఇదీ మారువేషమే అయివుంటుంది. రోజూ కోర్టు పనిమీద, వ్యాపార నిమిత్తం, యింకా యితర వ్యాపకాల మీద ఎందరో పల్లెటూరివాళ్ళు రోజూ భీమునిపట్టణం వస్తుంటారు. ఎవరినని అనుమానిస్తాడు? ఎక్కడని వెతుకుతాడు?

దొంగ చేతికందినట్లే అంది తెలివిగా తప్పించుకుంటున్నాడు.

అతడికి ఒక్క విషయం మాత్రం సంతోషంగా వుంది అది: దొంగ తను ఊహించినట్లుగా భీమునిపట్టణంలోనే వున్నాడు.

"దొంగను పట్టడానికి మరో క్రొత్త ఉచ్చును పన్నాలి" అనుకుంటూ అతడు హోటల్ బయటకు నడిచాడు.

8

డిస్ట్రిక్ట్ సూపరింటెండెంట్ ఆఫ్ పోలీస్ ఆఫీసు....

డి.ఎస్.పి. ముందు ఎటెన్షన్‌లో నిలబడి వున్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ శాంతిభూషణ్.

'భీమిలీ ఎక్స్ఛేంజ్ వారు ముందురోజు రికార్డు చేసిన 'పసుపు కొమ్ముల' ట్రంకాల్ గురించీ, ఆ తరువాత శాంతి భవన్‌లో తను అప్పలస్వామి గురించి చేసిన విచారణ గురించి' వివరంగా డి.ఎస్.పి.కి చెప్పాడతడు.

"సర్! ఆ ట్రంకాల్ చేసింది నాగేంద్రదేవపటంలో ఏ సందేహమూ లేదు. ఎందుకయినా మంచిదని ఈ రోజు ఉదయం నాగేంద్ర వాయిస్ రికార్డు చేసి పెట్టు చేశాను. ఎక్స్ఛేంజ్ వారు రికార్డు చేసిన వాయిస్‌తో కరెక్టుగా సరిపోయింది అతడి గొంతు.

"అయితే తమ బాస్ భీమునిపట్నంలోనే వున్నాడని గాని, అతడికి తను ఫోన్ చేసినట్లు గాని నాగేంద్ర మనకు చెప్పలేదు. అంటే....అతడికి నిజం తెలిసికూడా మన దగ్గర దాస్తున్నాడన్నమాట. మనం ఎంత అడిగినా ఆ మూడవ వ్యక్తి ఎవరో తమకు తెలియదంటున్నారు వారు. ఒకవేళ అదీ అబద్ధమే నేమో! వారికి తెలిసీ మన దగ్గర దాస్తున్నారేమో!"

శాంతిభూషణ్ వంక ప్రశంసాపూర్వకంగా చూసాడు డి.ఎస్.పి.

"గుడ్ వర్క్ మై బాయ్! దెన్, వాట్ ఆర్ యువర్ ఫర్దర్ ప్లాన్స్?" కుతూహలంగా అడిగాడు డి.ఎస్.పి.

"సర్! నగల చోరీలో ఈ ఇద్దరు దొంగలూ పట్టుబడిన విషయం మనం యింకా రహస్యంగానే వుంచాం. కాబట్టి, తన అనుచరులు పట్టుబడినట్లు ఆ మూడవ వ్యక్తికి తెలిసి వుండదు.

"బహుశా....ప్రతిరోజూ ఒక నిర్ణీత సమయంలో ఒక సంకేత స్థలంలో తనకు ఫోన్ చేస్తూండమని అతడు

తన అనుచరులకు చెప్పి వుంటాడు. కాని, గత రెండు రోజులుగా అతడి అనుచరులిద్దరూ మన కస్టడీలో వున్నారు.

"నా అంచనా తప్పుకాకుంటే తన అనుచరుల దగ్గర నుండి ఏ సమాచారమూ లేక అతడు ఈసరికి ఆందోళన పడుతుంటాడు. ఆ ఆత్రంలో అతడు తను గీచుకున్న గిరిని దాటి కొద్దిగా బయటకు వచ్చే అవకాశం వుంది. అతడు రాకుంటే మనమే రప్పించాలి.

"సరిగ్గా... ఆ అవకాశాన్ని మనం వినియోగించుకో గల్గితే.... అతడిని ట్రాప్ చేయవచ్చని నా నమ్మకం సర్."

మరోసారి శాంతిభూషణ్ వంక మెచ్చుకోలుగా చూశాడు డి.ఎస్.పి.

సరిగ్గా వీరు యిక్కడ మాట్లాడుకుంటున్న సమయం లోనే .. అక్కడ భీమునిపట్నంలో....

నవతా ట్రాన్స్‌పోర్టు ఆఫీసు గదిలో కూర్చుని వున్నాడొక ముస్లిమ్ వృద్ధుడు.

గళ్ళ లుంగీమీద, మోకాళ్ళు దాటిన తెల్లని లాల్చీ ధరించాడు. తలపై రూమీ టోపీ, మెడలోనూ, జబ్బ మీద తాయెత్తులు. తెల్లని నిడుపాటి గడ్డం. నెరసిన జుట్టూ ముసలితనాన్ని సూచిస్తున్నా, మనిషి మాత్రం దృఢంగా, బలంగా వున్నాడు.

మూడు బేళ్ళ గొర్రె తోళ్ళను విజయవాడ పంప టానికి కిరాయి యెంత అవుతుందో కనుక్కోవడానికి నవతా ట్రాన్స్‌పోర్టుకు వచ్చాడతడు.

'తన పేరు సయ్యద్ అలీ అని.... తన పేర ఆ ట్రాన్స్‌పోర్టు ఆఫీసుకు విశాఖపట్టణంనుండి ఒక ఫోన్ కాల్ వస్తుందని, ఆ కాల్ వచ్చేంతవరకూ ఆఫీసులో

ఒక మూల కూర్చుంటానని' ఎంతో వినయంగా ట్రాన్స్ పోర్టాఫీసు క్లర్కుతో చెప్పాడతడు.

కాని, సుమారు మూడు గంటలు గడిచినా, ఆ ముస్లిమ్ వృద్ధుడు ఎదురుచూస్తున్న ఫోన్ కాల్ రాలేదు. అతని ముఖంలో అసహనం తొంగిచూస్తుంది.

"ఇది మూడవరోజు ఇలా వరుసగా ఫోన్ రాక పోవటం. ఏమయినట్లు వీడిద్దరూ?" విసుగ్గా తనలో తాను గొణుక్కున్నాడతడు.

అతడి ముందు ఆరిపోయిన అగ్గిపుల్లలు కుప్పలా పడి వున్నాయి. ఒక్కొక్క అగ్గిపుల్లనూ వెలిగించి, అది ఆరిపోయేటంతవరకూ దానినే చూస్తూ కూర్చున్న ఆ వృద్ధుని వంక ఆశ్చర్యంగా చూడసాగాడు ఆ క్లర్కు.

మరో అరగంటసేపు వెయిట్ చేసాక, నిరాశగా కాళ్ళీడ్చుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడా వృద్ధుడు.

9

ఉదయం పది గంటల వేళ....

సెల్ లోని నేలమీద వెల్లకిలా పడుకొని వున్నారు నాగేంద్ర, శంకర్. వారి చూపులు నిస్తేజంగా వున్నాయి.

వారిని సెల్ లో పెట్టి సరిగ్గా అది నాల్గవరోజు. పోలీసులు కొట్టిన లాఠీ దెబ్బలతో వాళ్ళ శరీరాలు హూనమై, పచ్చిపుళ్ళలా వున్నాయి.

శరీరంలోని శక్తినంతా ఎవరో తోడేసినట్లు, నరాలు చచ్చుబడినట్లు....ఎంతో నిస్త్రాణంగా వుంది వారికి. మగతలో కన్నులు మూతలుపడుతున్నాయి.

నేరస్థుల నోటినుండి రహస్యాలను కక్కించడానికి పోలీసులిచ్చే ట్రీట్ మెంట్ పవర్ అలాంటిది.

ఇన్ని రోజులూ ఎలాగో సహించగల్గారు వారు. కాని క్షణ క్షణానికీ వారి మనస్సులు వారి స్వాధీనం తప్పి పోతున్నాయి. దే ఆర్ లూజింగ్ దైర్ మెంటల్ పవర్.

'పోలీసుల లాఠీలు మరోసారి తమ శరీరాలను తాకితే యిక తాము నిజాన్ని దాచలేమని' వారికి భయంగా వుంది.

'పోలీసులు వస్తారేమో! మళ్ళీ తమపై ట్రీట్ మెంట్ ప్రారంభిస్తారేమో!'నని ఆందోళనతో తల్లడిల్లిపోతున్నారు వారు.

అంతలో....టక్....టక్....మంటూ బూట్ల శబ్దం వినిపించింది వారికి. సరిగ్గా ఆ బూట్ల చప్పుడు వారున్న సెల్ ముందుకే వచ్చి ఆగింది.

కిర్రుమని చప్పుడు చేస్తూ సెల్ తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

“వచ్చేసారు యమకింకరులు” అనుకున్నారు వారు. ఏదో తెలియని భయంతో వారు గట్టిగా కళ్ళు మూసుకున్నారు.

అయితే వారు ఊహించినట్లుగా ఆ పోలీసులు వచ్చింది వారిని తీసుకువెళ్ళడానికి కాదు. మరో క్రొత్త నేరస్థుడిని ఆ సెల్‌లో వేయడానికి.

సెల్‌కు తాళంవేసి, పోలీసులు దూరంగా వెళ్ళిపోయి నంతవరకూ వారు కళ్ళు తెరవలేదు.

తరువాత మెల్లగా కళ్ళు తెరిచి చూసారు వారు.

ఇనుపచువ్వలకు ఆనుకుని నిలబడి వున్నాడు క్రొత్తగా వచ్చిన ఆ ఖైదీ. ఆ నిలబడటంలో ఒకవిధమైన ఠీవి, దర్జా, నిర్భీతి కొట్టవచ్చినట్లు కనిపిస్తున్నాయి.

సుమారు ముప్పయి సంవత్సరాల వయసుంటుంది అతడికి. నీట్ గా ట్రిమ్ చేయబడ్డ అందమైన గడ్డం. పైకి దువ్విన నల్లని వత్తయిన జుట్టు. తీక్షణమైన కళ్ళు. హిందీ హీరో కబీర్ బేడీలా వున్నాడు అనుకున్నారు వారు అతడిని చూస్తూ.

వారిని చూసి పలకరింపుగా నవ్వాడతడు.

చుట్టూ ఒక్కసారి చూసి, దగ్గరలో సెంట్రీలెవరూ లేరని ధృవపరచుకున్నాక జేబులోనుండి, అగ్గిపెట్టెను పైకి తీసాడు.

అతడు చేస్తున్న పనిని చూసి వారు ఆశ్చర్యపోయారు.

జైలులోనికి ఏ ఖైదీనైనా పంపేముందు, అతడి దగ్గరున్న వస్తువులనన్నింటినీ పోలీసులు స్వాధీనపరచుకుంటారు. మరి అతడి దగ్గరకు అగ్గిపెట్టె ఎలా వచ్చింది?

అతడు పోలీసు వర్గాల్లో పలుకుబడిగల వ్యక్తా?

అయితే వారి ఆశ్చర్యానికి కారణం అది కాదు.

అతడు ఒక్కొక్క అగ్గిపుల్లను వెలిగించి, అది ఆరిపోయేటంతవరకూ చూస్తూ.... ఆరిపోయిన అగ్గిపుల్లలను ఒక మూలకు గిరవాటు వేస్తున్నాడు.

"అలా అగ్గిపుల్లలను వెలిగించేది తమ బాస్. మరి ఇతడు..? అదీ తమ ఎదురుగా ఎందుకు వెలిగిస్తున్నాడు?"

వారు అతని వంక సందేహంగా చూడసాగారు.

ఆ వ్యక్తి మరోసారి చిన్నగా నవ్వాడు. వారి కళ్ళలోకి సూటిగా చూస్తూ.........లో గొంతుతో ఇలా అన్నాడు.

"పసుపు కొమ్ములు అమ్ముడు పోవటంలేదు. అందుకే

పశుపును ముద్ద చేసేద్దామనుకుంటున్నాం."

వారి మనసులు సందేహంతో ఊగిసలాడుతున్నాయి.

"ఎవరు నీవు?" అనుమానంగా అడిగాడు నాగేంద్ర.

"భ్రమరాంబికా దేవి భక్తుణ్ని. సంపెంగ పొదలో నాగేంద్రుడు చిక్కుపడ్డాడని, శంకరుడు చీకాకు పడుతున్నాడని తెలిసి ....వచ్చాను."

అతడి మాటలలోని అంతరార్థం అర్థమయిన వెంటనే చిరునవ్వులతో వారి ముఖాలు వెలిగిపోయాయి.

'భ్రమరాంబికా దేవి ఆలయం, ఆ రోజు తాము దాక్కున్న సంపెంగ పొద, తమ పేర్లు....ఫోనులో బాస్‌తో నాగేంద్ర మాట్లాడిన మాటలూ....అన్నింటినీ మించి, అగ్గి పుల్లలను వెలిగించడం ... సందేహం లేదు. అతడు బాస్ పంపిన మనిషే' అనుకున్నారు వారు.

అతడిని చూస్తుంటే .... ప్రవాహంలో కొట్టుకు పోతున్న వాడికి గడ్డిపోచంత ఆసరా దొరికినట్లుంది వారికి.

అతడి పేరు నారాయణ.

అతడిపట్ల వారూహించినది నిజమే. వారిద్దరినీ జైలు నుండి తప్పించడానికే వచ్చాడతడు.

తమని రక్షించడానికి దివినుండి దిగివచ్చిన శ్రీమన్నారాయణుడిలా కనిపించాడతడు వారికి ఆ క్షణంలో.

"ఎప్పుడు?" ఆత్రంగా అడిగాడు నాగేంద్ర.

"ఈ రాత్రికే....!"

"ఎలా?"

నారాయణ లోగొంతుతో తన పథకాన్ని వారికి వివరించాడు.

ఆ క్షణాన టెన్షన్‌తో వారికి కాళ్ళు నిలువ లేదు. అసహనంగా ఆ సెల్‌లో పచార్లు చేయసాగారు

వారు. సిమెంట్ చప్టామీద ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నాడు నారాయణ.

ఎప్పుడు చీకటిపడుతుందా అని ఆత్రంగా యెదురు చూస్తున్నారు వారు.

10

సాయంత్రం ఆరుగంటలు కావస్తూంది.

శీతాకాలం కావటంతో అప్పుడే మసకచీకట్లు ముసురుకో సాగాయి.

అంతవరకూ తోటపని చేసిన ఖైదీలు చేతులకూ, కాళ్ళకూ అంటిన మట్టిని శుభ్రంగా కడుక్కొని, మెల్లగా కాళ్ళీడ్చుకుంటూ తిరిగి జైలులోనికి మరలిపోతున్నారు.

సెంట్రల్ జైలు గోడకానుకొని కొంత ప్రభుత్వ స్థలం వుంది. దాని చుట్టూ ఆరడుగుల గోడను కట్టించి, ఆ స్థలంలో ఖైదీలతో తోటపని చేయిస్తుంటారు జైలు అధికారులు.

ఖైదీలు తోటలో పనిచేస్తున్నంతసేపూ, ఆ ప్రహరీ చుట్టూ సెంట్రీలు కాపలా కాస్తుంటారు.

ఖైదీలందరూ తోటలోనుండి జైలు ఆవరణలోనికి వచ్చేసాక, ప్రహరీగోడకున్న తలుపును మూసేస్తాడు సెంట్రీ.

ఆ రోజు తోటపనికి పంపబడ్డ ఖైదీలలో నాగేంద్ర, శంకర్, నారాయణ్‌లు కూడా వున్నారు.

కాళ్ళూ, చేతులు కడుక్కోవడానికి, ఖైదీలంతా సిమ్మెంట్ కాలువ దగ్గరకు చేరిన సమయంలో ఆ ముగ్గురూ నేర్పుగా మూడు పొదలలో దాక్కున్నారు.

ప్రహరీ గేటు దగ్గరున్న సెంట్రీ....ఒక్కొక్కరి పేరు పిలుస్తుంటే, ఆ ఖైదీ జైలులోనికి ప్రవేశిస్తు

న్నాడు. మిగిలిన వారి వెనుక ఆరుగురు సెంట్రీలు గోడలా నిలబడి వున్నారు.

ఖైదీలు తప్పించుకోకుండానూ, తోటపనికి పంపబడ్డ ఖైదీలంతా తిరిగి జైలులోనికి వచ్చారో, లేదో తెలుసుకోడానికీ పోలీసులు తీసుకునే జాగ్రత్తలవి.

హాజరు పలికి, లోపలికి పోయిన ఖైదీలుకాక, ఇంకా పది, పన్నెండుమంది బయట వున్నారు. మరొక పేరు పిలిచాడు హాజరు వేస్తున్న సెంట్రీ. ఒక ఖైదీ చేయి పైకెత్తి ముందుకు నడిచాడు.

అంతలో....

"ధన్"మంటూ యేదో బాంబు ప్రేలిన శబ్దం వినిపించింది.

మరోసారి బాంబు ప్రేలిన శబ్దం. ఈసారి వారికి దగ్గరగా....

తెల్లని దట్టమైన పొగ మెల్లగా ఆ పరిసరాలను ముంచెత్తసాగింది. ఇంతలో మరో బాంబు ప్రేలుడు.

సెంట్రీలు ఎలర్టు అయ్యారు. తమ ముందున్న ఖైదీలను లాఠీలతో కవర్ చేస్తూ....బలంగా జైలు లోపలకు నెట్టి తలుపు మూసారు.

గేటు దగ్గరున్న సెంట్రీకి....మిగిలిన ఖైదీల హాజరు తీసే అవకాశం లేకపోయింది. ఒక్కసారిగా....మూక ఉమ్మడిగా లోపలకు చొచ్చుకొని వచ్చారు వారంతా.

అయితే వారికి సంతృప్తికరమైన విషయం ఏమిటంటే గేటుముందు నిలబడ్డ ఖైదీలెవరూ తప్పించుకుపోలేదు.

వారికి తెలిసింది: ఎవరో ఖైదీలు చేతి బాంబులను ఉపయోగించి, తప్పించుకోవడానికి ప్రయత్నించారు.

వారికి తెలియనిది: అవి నాటు బాంబులు కావని,

దీపావళి బాంబులన్న నిజం.

జైలులోని సైరన్ ప్రయోగించబడింది. సెంట్రీలందరూ ఎలర్టు చేయబడ్డారు.

అయితే.... బాంబులనుండి తెల్లని పొగ పైకివచ్చిన వెంటనే నారాయణ చివ్వున పైకి లేచి పరుగెత్తడం ప్రారంభించాడు. అతడిని అనుసరించారు మిగిలిన ఇద్దరూ.

దక్షిణ దిక్కున గోడ ప్రక్క కాపలా వుండదని నారాయణకు తెలుసు. అక్కడ పదిహేను అడుగుల లోతున్న పెద్ద గోయి వుంది. కార్పొరేషన్ వారు టౌన్‌లోని చెత్తనంతా తెచ్చి ఆ గోతిలో వేస్తున్నారు.

వారు ముగ్గురూ సూటిగా ఆ దిక్కుకే పోయారు. ఆరడుగుల ఎత్తున్న ఆ గోడను దూకడం వారికో సమస్య కాలేదు. ముందు, వెనుకలు ఆలోచించకుండా ఆ చెత్తకుప్పలో గెంతేసారు వారు.

వారి అదృష్టం. అందులో గాజు పెంకులు లేవు. పేరుకున్న చెత్త కుషన్‌లా వుండటంచేత, అంత ఎత్తునుండి దూకినా వారికేం బాధ అనిపించలేదు.

క్రిందపడ్డ మరుక్షణం....తమ ఒంటిమీదున్న జైలు యూనిఫారాలను తీసిపారేశారు వారు. ఇప్పుడు కేవలం వారి ఒంటిమీద అండర్ వేర్లు మాత్రం వున్నాయి.

ఆ గోతిలోనుండి పరుగెత్తుకుంటూ రోడ్డును సమీపించారు వారు. రోడ్డు ప్రక్కగా ఆగి వుంది ఒక టాక్సీ. దాని బాక్ డోర్ తెరిచివుంది. ఆ ముగ్గురునీ చూసిన టాక్సీ డ్రయివర్ టాక్సీని స్టార్టుచేసి సిద్ధంగా వుంచాడు.

మూడుసార్లు హెడ్‌లైట్స్‌ను ఆపి, వెలిగించాడు. అది నారాయణ ఏర్పరచిన సంకేతం.

వారు కారును సమీపించారు. ఆ ముగ్గురూ యొక్క

కూర్చున్న వెంటనే బాణంలా అక్కడినుండి దూసుకు పోయింది ఆ టాక్సీ.

చీకటిలో ఎవరూ వారిని గమనించలేదు. అదాటుగా చూసిన ఒకరిద్దరూ వారిని పట్టించుకోలేదు.

కేవలం అండర్ వేర్లు వేసుకున్న ముగ్గురు వ్యక్తులు చెత్తకుప్పల మధ్యనుండి పరుగెత్తుకుని వచ్చి ఆ టాక్సీలో ఎక్కడం.... నిజానికి ఎవరికైనా వింత గొలిపే దృశ్యమే.

కాని.... ప్రక్కింటిలో హత్య జరుగుతున్నా, తమ కళ్ళ ఎదురుగానే దోపిడీ జరుగుతున్నా, నడిరోడ్డుమీద స్త్రీలపై అత్యాచారాలు జరుగుతున్నా, తమకెందుకని పట్టించుకోకుండా వెళ్ళిపోయే పట్నవాసం ప్రజలు వారు.

ఆ ఒకరిద్దరు చూసినవారూ, ఆ విషయాన్ని అక్కడే మరచిపోయారు.

ఆ టాక్సీ వాల్తేరు అప్లాండ్స్ మీదుగా భీమిలీ బీచ్ రోడ్ వైపు దూసుకుపోతుంది.

టాక్సీలో సిద్ధంగా వుంచబడ్డ దుస్తులను వారు ముగ్గురూ ధరించారు. ఇప్పుడు వారు జైలునుండి తప్పించుకున్న వారిలా లేరు. డబ్బున్న దొరబాబుల్లా వున్నారు.

సరిగ్గా వారు తప్పించుకున్న అరగంట తరువాత.... ఆ ముగ్గురు పారిపోయారన్న నిజాన్ని గ్రహించగల్గారు జైలు అధికారులు.

11

భీమునిపట్నం పొలిమేరల్లో ఆగింది ఆ టాక్సీ. నాగేంద్ర, శంకర్ క్రిందకు దిగారు. నారాయణ మాత్రం ఆ టాక్సీలోనే వున్నాడు.

“మరి .... మీరు?” నారాయణ వంక సందిగ్ధంగా చూశాడు నాగేంద్ర.

"బాస్ నా కింకో పనిని అప్పగించాడు నాగేంద్రా! అది పూర్తిచేసుకొని వస్తాను నేను. మీరు వెళ్ళి ముందు బాస్‌ను కలవండి" అన్నాడు నారాయణ.

టాక్సీలో వెనక్కి వెళ్ళిపోతున్న నారాయణ వంక ఒక్క క్షణంపాటు చూసి హోటల్లోనికి నడిచారు వారు.

అయితే, వారు ఊహించినట్లుగా నారాయణ వెనక్కి వెళ్ళిపోలేదు. కొన్ని గజాల దూరం వెళ్ళాక, ఒక పొద చాటున టాక్సీని ఆపించాడు అతడు.

టాక్సీ దిగి, డాష్ బోర్డులోని వాకీ-టాకీని వెలికితీసాడు.

"హలో....హలో....నారాయణ రిపోర్టింగ్...."

"... ...."

"ఆపరేషన్ వన్ సక్సెస్ సర్. నాగేంద్ర, శంకర్ హోటల్లోనికి ప్రవేశించారు. ఓవర్."

"... ... ..."

"అలాగే సర్. వుంటాను."

అతడు వాకీ టాకీని టాక్సీ డ్రయివర్ చేతికిచ్చి, చక, చకా తన వేషం మార్చుకోవడం ప్రారంభించాడు. ఐదు నిమిషాల్లో అతని స్థానంలో ఒక బెస్తవాడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు

అతడుకూడా నాగేంద్ర, శంకర్‌లు వెళ్ళిన దిక్కు వంక వేగంగా నడవసాగాడు.

నూరు గజాల దూరం నడిచాక, రోడ్డు ప్రక్కనున్న మైలు రాయిపై కూర్చున్న మరో బెస్తవాడు కనిపించాడతడికి.

అక్కడ రోడ్డు రెండుగా చీలి వుంది. ఒకటి హోటల్లోనికి వెళ్తుంది. రెండవది ... చిట్టిపల్లె అనే మరో ఊరికి పోయే రోడ్డు. ఆ వైపున ఎక్కువగా కొబ్బరి తోటలు

వున్నాయి.

"ఏం నేస్తం వేట వెళ్ళలేదా?" అన్నాడు నారాయణ ఆ బెస్తవాణ్ని చూస్తూ.

"ఎందుకూ చేపలే మనల్ని వెదుక్కుంటూ వస్తాంటే" అన్నాడు ఆ బెస్తవాడు.

"ఏం చేపలు....? బంగారు చేపలేనా?"

"ఆఁ....అమ్మోరి చేపలే!"

వారిద్దరూ ఒకరి నొకరు చూసి నవ్వుకున్నారు. తరువాత ఇద్దరూ కలిసి నడవటం ప్రారంభించారు.

"వారు వెళ్ళింది ఊరిలోనికి కాదు నేస్తం, కొబ్బరి తోటలవేపు" చిన్నగా అన్నాడతడు.

దారిలో ప్రతి నూరుగజాలకొక బెస్తవాడు వచ్చి వారితో కలుస్తున్నాడు.

నాగేంద్ర, శంకర్ వెళ్ళిన కొబ్బరి తోటను చేరేసరికి వారు ఆరుగురయ్యారు.

నాగేంద్ర, శరకర్ నూటిగా వెళ్ళి ఒక ఇంటిముందు ఆగారు. నాగేంద్ర వెళ్ళి తలుపు తట్టాడు.

తలుపులు తెరుచుకుని బయటకు వచ్చిన వ్యక్తి వీరిని చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"మీరా! మీరు .... మీరిక్కడికెందుకొచ్చారు?" అన్నాడతడు కంగారుగా.

"అదేమిటి సర్ ....సెంట్రల్ జైలులో చిక్కుకున్న మమ్మల్ని విడిపించి, యిక్కడికి రప్పించింది మీరేగా!" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు నాగేంద్ర.

"నేనా!"

ఆశ్చర్యంతో నోరు వెళ్ళబెట్టాడతడు.

"అదే సర్ ....మీరు పంపిన నారాయణ...."

"నారాయణెవరు? నేను పంపడమేమిటి?" మరింత కంగారుపడుతూ అన్నాడతడు.

వారికి ఒకరి మాటలు ఒకరికి అర్థంగాక, కన్ ఫ్యూజ్ అవుతున్న సమయంలో వారిని సమీపించారు ఆ ఆరుగురు బెస్తవాళ్ళు.

"వారిని జైలునుండి విడిపించింది నేనే గోవిందయ్యా" అన్నాడు నారాయణ.

"ఎ....ఎందుకు?" తడి ఆరి పోతు న్న గొంతుతో అన్నాడు గోవిందయ్య.

"తెర వెనుక దాక్కున్న నిన్ను బయటకు రప్పించడానికి మాకింకో మార్గం లేకపోయింది. వారిని జైలు నుండి తప్పిస్తే.... అదీ నీవే తప్పించమన్నావని వారిని నమ్మించగలిగితే జైలునుండి తప్పించుకున్న మరుక్షణం వారు తిన్నగా నీ దగ్గరకే వస్తారు. అందుకే మీకోసం మాటువేసి చూస్తున్నాం."

"అంటే.... మీరు...."

నారాయణ తన వేషం, పెట్టుడు గడ్డం తీసేశాడు. అతడ్ని చూసిన గోవిందయ్య కుప్పకూలిపోయాడు.

అతడు ఇన్ స్పెక్టర్ శాంతిభూషణ్.

బెస్తవాళ్ళ రూపాలలో వున్న పోలీసులు ఆ ముగ్గురు దొంగలను కష్టడీలోనికి తీసుకున్నారు.

ఆ యింటిని సోదా చేయగా....ఒక గోతాంలో మిగిలిన నగలు లభించాయి.

ఇక . గోవిందయ్య ఎవరనేదేగా మీ సందేహం?

మన కొబ్బరికాయల కొట్టు వర్రవాడు లేడూ.... అతడి తండ్రే.... ఈ గోవిందయ్య.

పూర్వాశ్రమంలో నాటకాల కంపెనీలో మేకప్

మాన్‌గా పని చేసేవాడితడు. అందుకే ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా మారువేషాల్లో సంచరించగలిగేవాడు.

గుడి ముందే తను కొట్టు కాబట్టి. గుడిని మూసే వేళలూ తెరిచే వేళలూ అన్నీ తెలుసు కాబట్టి. ఎవ్వరికీ అనుమానం రాని విధంగా....ఆ దోపిడీని ప్లాన్ చేసాడు.

కాని....అతనికంటే అద్భుతమైన తెలివితేటలతో.... ఒక వ్యూహాన్ని పన్ని అతడిని పట్టుకోగలిగాడు శాంతిభూషణ్.

—: అయిపోయింది :—